

Slovenská republika

U z n e s e n i e

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 120/95

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte na neverejnom zasadnutí 26. septembra 1995 po predbežnom prerokovaní podnetu [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], o preskúmanie uznesenia Okresného súdu v Poprade z 29. septembra 1994 sp. zn. 10 C 564/94 a uznesenia Krajského súdu v Košiciach z 8. mája 1995 sp. zn. 14 Co 109/95 takto

r o z h o d o l :

Podnet [REDAKOVANÉ] na začatie konania
o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e

Písomným podaním z 28. augusta 1995, došlým na Ústavný súd Slovenskej republiky dňa 8. septembra 1995, označeným ako "podnet k podaniu sťažnosti pre porušenie zákona" domáha sa [REDAKOVANÉ] preskúmania uznesení Okresného súdu v Poprade z 29. septembra 1994 sp. zn. 10 C 564/94 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach z 8. mája 1995 sp. zn. 14 Co 109/95.

Citovanými uzneseniami súdov, ktoré sa stali právoplatnými, bol zamietnutý jeho návrh na obnovu konania vedeného pôvodne na Okresnom súde v Poprade pod č. 12 C 369/93, ktorým bolo zrušené právo spoločného nájmu bytu nachádzajúceho sa v [REDAKOVANÉ] na [REDAKOVANÉ] blok [REDAKOVANÉ] s tým, že byt bude ďalej výlučne užívať bývalá manželka [REDAKOVANÉ]. V podnete podnecovateľ ďalej uvádza, že súdy jeho návrhu na obnovu konania nevyhoveli, napriek novým skutočnostiam a nevypočuli ním navrhovaných svedkov. Nespokojnosť podnecovateľa pramení z toho, že bývalá manželka vlastne byt ani nepotrebuje, lebo sa znova vydala a presťahovala sa k

manželovi a údajne mu povedala, že odchádza pracovať a trvale žiť do zahraničia. V súčasnosti žije na území Českej republiky.

Z unesenia Okresného súdu v Poprade č. 10 C 564/94 z 29. septembra 1994 dá sa zistiť, že súd návrh na obnovu konania vedeného pôvodne pod č. 12 C 369/93 zamietol. Mal za to, že podnecovateľ v návrhu neuviedol presne právny dôvod obnovy konania a súd sám vykonaným dokazovaním žiaden takýto dôvod nezistil. Tá skutočnosť, že sa bývalá manželka spolu so svojim novým manželom stala po rozhodnutí súdu spoločnou nájomkyňou iného bytu, nie je takou okolnosťou, ktorá by umožnila povoliť obnovu konania.

Z unesenia Krajského súdu v Košiciach z 8. mája 1995 sp. zn. 14 Co 109/95 je zistiteľné, že odvolací súd na základe odvolania podnecovateľa potvrdil zamietavé uznesenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd je názoru, že ani jeden z dôvodov obnovy konania uvádzaný v 228 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Občianskeho súdneho poriadku nie je daný.

Podnecovateľ proti pôvodnému rozsudku Okresného súdu v Poprade zo 7. júna 1993 sp. zn. 12 C 369/93 nepodal odvolanie. Odvolanie podala len bývalá manželka, a to iba vo veci určenia bytovej náhrady. Už vtedy v rámci odvolacieho konania podnecovateľ vo svojom písomnom vyjadrení uviedol súdu, že bývalá manželka uzavrela nové manželstvo a že jej vzniklo právo spoločného nájmu k ďalšiemu bytu. Nejde teda o novú okolnosť, na ktorú podnecovateľ poukazuje v podnete.

Ústavný súd Slovenskej republiky po zhodnotení takto zisteného skutkového stavu dospel k názoru, že podnecovateľ svojím podnetom má zámer docieľiť prostredníctvom ústavného súdu zmenu rozhodnutia súdov o povolenie obnovy konania na základe

nových skutočností a na základe výsluchu svedkov, ktorých v podnete menovite uvádza. Tým, že podanie označil ako podnet k podaniu sťažnosti pre porušenie zákona sa potvrdzuje, o čo mu v podnete vlastne ide.

Podnecovateľ nevyužil možnosť docieľiť nápravu na základe opravného prostriedku, odvolania proti rozsudku Okresného súdu v Poprade v základnom

konaní pod sp. zn. 12 C 369/93. Ak nastali iné okolnosti po právoplatnosti rozsudku, s ktorými by sa mal vysporiadať všeobecný súd v rámci obnovy konania a tieto súd nepovažoval za zákonný dôvod pre povolenie obnovy, neznamená, že tak môže vykonať ústavný súd, ktorému podnet adresoval.

Ústavný súd Slovenskej republiky je podľa čl. 124 ústavy nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. V nasledujúcich článkoch 125 až 130 ústavy sú taxatívne (menovite) vymenované právomoci ústavného súdu, medzi ktoré nepatrí zrušovať právoplatné rozhodnutia všeobecných súdov. Právomoc všeobecných súdov ako nezávislých a nestranných súdnych orgánov spočíva v rozhodovaní vo veciach občianskoprávných a trestnoprávných a treba len dodať, že rozhodujú s konečnou platnosťou. Žiaden iný orgán, pokiaľ ide o zákonnosť v konaní a rozhodovaní všeobecných súdov, a teda ani ústavný súd, nemôže preskúmavať ich rozhodnutia, prípadne vstupovať do ich rozhodovacej činnosti. Súdnú moc v Slovenskej republike vykonávajú dva odlišné súdne systémy, ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti a všeobecné súdy ako nezávislé súdne orgány ochrany zákonnosti. Vzájomne sa nenahradzujú a nie sú ani vo vzťahu nadriadenosti a podriadenosti. Zásahom do súdnych konaní všeobecných súdov by ústavný súd porušoval ústavu (čl. 141 a 142 ústavy). Preto podnet podľa čl. 130 ods. 3 ústavy nemožno považovať za akýsi ďalší možný opravný prostriedok, o ktorom by ústavný súd mal meritórne konať. Podnet by mohol ústavný súd prijať na ďalšie konanie len vtedy, ak by právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu boli porušené presne označené ústavou zaručené základné práva (II. hlava ústavy). Toto podnecovateľ nanamieta.

Keďže ústavný súd nezistil pochybenie všeobecných súdov z tohto hľadiska a tiež preto, že nemá právomoc zrušovať rozhodnutie všeobecných súdov, podnet podľa 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov prerokoval a na základe 25 ods. 2 citovaného zákona ho odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný

opravný prostriedok.

V Košiciach 26. septembra 1995

Za správnosť vyhotovenia:

██████████

JUDr. Ján **D r g o n e c**

predseda senátu